SENTINELA

ANUL IV, Nr. 14
4 Aprilie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

VIN RECRUŢII!

Ziua de început a lunii Aprilie a adus sorocul de încorporare al recruţilor în acest an. Dealurile şi văile au prins a hăuli de chiotele tinereţii. Din cele patru unghiuri ale Ţării, feciorii ajunşi la vârsta milităriei, au purces spre cazărmi. Cum merg ei aşa, cu pasul hotărît, par o nouă armată ce izvorăşte de pe înfloritele plaiuri ale Ţării, aducând bucuria tinereţii. Şi cu adevărat ei înfăţişează oştirea de mâine care va contribui la biruinţa definitivă asupra păgânilor dela răsărit. „Bine-aţi-venit, dragi camarazi", vă urează gazeta „Sentinela" care de azi înainte devine şi gazeta voastră. Dumnezeu să vă ajute să călcaţi pe drumul de glorie al înaintaşilor, încununându-vă cu laurii victoriei.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

LUPUL IN BLANĂ DE MIEL

Propaganda bolşevică are o faţă dublă. Pe de o parte, urmărind scopul vechiu al revoluţiei mondiale marxiste discută planuri largi de stăpânire a Europei, iar pe de altă parte, conducătorii încearcă să convingă poporul că nu duc decât un războiu de apărare.

Astfel de lozinci, prin care bolşevicii încearcă astăzi să prostească toată Europa, constitue o manevră de camuflare, pe care numai un om cu mintea îngustă nu poate să o recunoască.

Bolşevicii îşi ascund adevăratele intenţii sub masca de patrioţi. Ei pretind că au creat armata numai cu scopul apărării patriei.

Conducătorii bolşevici au proclamat timp de 25 ani, fără întrerupere, ţelurile lor revoluţionare şi acum afirmă că aceste lucruri ar fi neadevărate. Din cuceritorii sângeroşi şi duşmani ai Crucii care au ameninţat toată lumea civilizată cu dărâmarea, deodată s'au prefăcut în oameni paşnici şi iubitori de Hristos, care n'ar avea nicio altă preocupare decât traiul bun al poporului lor.

Tactica aceasta aminteşte basmul lupului în piele de oaie, ca să poată înşela pe cei lesne încrezători.

Din fericire astăzi lucrurile s'au schimbat. Bolşevicii pot să se ascundă cum vor, ei nu vor reuşi chiar dacă în propaganda lor mincinoasă o să întrebuinţeze mijloacele cele mai iscusite.

In România ei nu vor găsi niciun om atât de slab ca să-i creadă, oricât de meşteşugite ar fi minciunele Moscovei.

SUS FRUNTEA, RECRUŢI!

Acum în pragul lunii lui April, când ghioceii aştern covorul alb deasupra pământului deşteptat la o nouă vieaţă, trăiţi voi, dragi feciori ajunşi în vârsta bărbăţiei, cea mai înălţătoare zi din vieaţa voastră.

Aţi purces la drum cu inima voioasă pentru a vă face datoria către Ţară, aşa cum şi-au făcut-o pe deplin taţii şi bunicii voştri, şi gândul că deacuma braţul vostru înarmat va fi o chezăşie pentru liniştea ţării şi a căminurilor voastre, vă face pasul mai sprinten, ca la puii de lei, vă aduce în ochi scânteeri mândre, ca la puii de vultur.

Ca nişte aripi primitoare s'au deschis azi porţile cazărmilor ca să primească tinerii oaspeţi veniţi din toate unghiurile ţării, din scumpele ţinuturi unde răsună graiul şi doina românească, din Bucovina înflorită şi din Basarabia desrobită.

Lumea întreagă se uită cu drag la voi pentrucă în braţele voastre tinere se reazămă nădejdea noastră de azi şi fala armatei de mâine.

De acum înainte faceţi parte din brava oştire a M. S. Regelui Mihai I şi a neînfricatului Mareşal Antonescu, vă găsiţi alături de vitejii camarazi care au luptat la Prut, la Odessa, la Sevastopol şi într'atâtea alte locuri glorioase unde au cucerit admiraţia popoarelor europene, înălţând faima eroismului românesc pe culmi ne mai întâlnite.

Pentru voi, camarazii mai vechi, au împodobit cazărmile cu flori şi verdeaţă, văzduhul zumzăie de svonuri sărbătoreşti şi Insuşi Dumnezeu vă trimite asupra capetelor voastre prin razele primăvăratece sfânta Lui binecuvântare.

In locul micului cămin ce l-aţi părăsit, veţi găsi marea familie a oştirii, unde şefii şi camarazii mai vechi vă vor învăţa cu răbdare şi dragoste frăţească meşteşugul armelor, iar mintea voastră va deveni din zi în zi mai instruită, braţul se va oţeli din zi în zi mai mult, ajungând şi voi ostaşi adevăraţi în slujba Patriei.

In mândra uniformă de soldat veţi asculta cu sufletul înviforat eroicele fapte de arme ale camarazilor ce s'au luptat atât de minunat şi în cugetul vostru va încolţi gândul de a urma pilda înaintaşilor, de a dovedi că şi în vinele voastre curge acelaşi sânge daco-roman care a hrănit veacuri de-a-rândul avântul luptătorilor lui Ştefan-Vodă şi Mihai-Viteazul, care a înscris în zilele noastre eroicele isprăvi de pe frontul antibolşevic.

Voi ştiţi că departe, în răsărit, lupta pentru apărarea Crucii şi a hotarelor noastre continuă cu înverşunare. Ostaşii români, alături de camarazii germani şi aliaţi, se străduesc din toate puterile pentru a răpune ultimele capete ale balaurului roşu.

Cu toate atacurile turbate date în cursul acestei ierni, bolşevicii n'au izbutit să-şi ajungă ţinta şi s'au trezit acum în primăvară, mai sleiţi ca niciodată, cu armata sfărâmată, cu sufletul slăbit de zădărnicia planurilor ucigaşe.

Cunoaşteţi din istorie, dragi recruţi, că barbarul dela răsărit a avut întotdeauna aţintiţi ochii lacomi asupra ţării noastre; iar prin încălcarea Basarabiei şi Bucovinei ne-am încredinţat pe deplin că bolşevicii vor cu dinadinsul pieirea Patriei şi distrugerea căminurilor noastre.

Trebue să luptăm pe vieaţă şi pe moarte până vom înlătura cu desăvârşire primejdia dela răsărit, căci numai astfel vom avea dreptul la vieaţă şi la libertatea graiului şi a credinţei creştineşti.

Şi vom învinge cu siguranţă, pentrucă Dumnezeu nu ţine cu acei care pângăresc bisericile şi omoară lumea, pentrucă în lupta noastră sfântă şi dreaptă avem alături neîntrecuta armată germană.

Voi recruţi din acest an, veţi avea mândra bucurie de a vedea izbânda definitivă asupra duşmanilor Crucii şi civilizaţiei.

De aceea, siliţi-vă să deprindeţi cât mai bine meşteşugul armelor, înconjurând cu toată supunerea şi dragostea pe şefii şi camarazii voştri, pentru a deveni cât mai folositori Patriei.

Numai aşa veţi fi demni de uniforma pe care o îmbrăcaţi astăzi, numai aşa veţi putea aduce întreaga recunoştinţă eroilor ce s'au jertfit pentru desrobirea fraţilor basarabeni şi bucovineni, pentru câştigarea drepturilor şi întregirea hotarelor.

Dumnezeu şi popoarele de ordine ale Europei sunt cu noi, asigurând izbânda cea mare.

Sus fruntea, recruţi!

I. VALERIAN

Cântecul contig. 1944

Foaie verde matostatu
Contingentu patruşpatru
Vine la încorporare
Cu cuferele în spinare.
Bine-aţi venit bobocei
Tinerei şi frumuşei!
Bobocei vă zicem noi
Că şi noi am fost ca voi.
Ştiţi la Paşti cum petreceaţi?
Şi la horă că jucaţi
Voi de loc nu vă gândeaţi
Că la noi o să 'noptaţi.
Aici e militărie
Nu mai e ca 'n civilie
Să aştepţi seara să vie.
S'o iei aiurea prin sat
La Leana să te duci
Să-o aştepţi lângă uluci.
Acum eşti întreg bărbat
Ţara braţul ţi-a armat
Pe duşmani să-i biruim
România să 'ntregim!

Jand. serg. maj. BLEJAN MARIN

Vânt de seară

Vânt de seară, vânt uşor,
Du-te ca pasărea'n sbor,
Pe sub lună pe sub stele
Pân la casa dragei mele.
Şi de-o găseşti în pridvor
Spune-i că de ea mi-e dor!
De-i sunt plânse genele
Tu dulce mângâe-le.
Iar de-o găseşti întristată,
Spune-i vântule că 'ndată
Dau drumul ghiulelelor
In capul rusnacilor,
Şi până când nu-i omor,
Nu mă'ntorc la ea 'n pridvor.

Cap. marinar CHIRIŢESCU MIHAIL

In teritoriile eliberate

Dumineca a fost reintrodusă ca zi de odihnă şi sărbătoare

In regiunile răsăritene, eliberate de armata germană şi română, toate straturile populaţiei muncitoare sunt recunoscătoare autorităţilor pentru introducerea zilei de repauz şi sărbătoare comună: Dumineca.

Pentru populaţia lipsită de această zi timp de aproape 25 de ani, reintroducerea Duminicii ca zi de sărbătoare şi repauz, este un mare eveniment. Tineretul, mai ales, nu ştia ce înseamnă Dumineca. In timpul bolşevicilor, membrii familiilor n'au avut posibilitatea să se adune şi să petreacă o zi întreagă. Ei erau răzleţiţi şi aceasta intra în vederile bolşevicilor. Germanii şi Românii au dăruit populaţiei Dumineca, zi de odihnă pentru toţi şi prin aceasta, imaginea unei societăţi sănătoase, bazată pe vieaţa de familie. Numeroasele manifestări de recunoştinţă ale populaţiei, fie prin scrisori, fie prin cuvinte, sunt cea mai bună dovadă a bucuriei care acum domneşte în mijlocul populaţiei eliberate.

Cuvântarea d-lui Mareșal I. Antonescu

La festivitățile organizate la Chișinău pentru sărbătorirea aniversării a 25 de ani de când Basarabia a revenit la sânul patriei, D-l Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a rostit următoarea cuvântare:

ROMANI DE AICI ȘI DE PRETUTINDENI,

Cinstim azi împlinirea unui sfert de veac dela reintruparea Basarabiei, în unitatea Neamului, prin voința poporului moldovean, care, în Martie 1918, și-a afirmat aci, în Chișinău, hotărîrea lui de a reveni la trupul Neamului românesc.

Această închinare românească are azi o întreită semnificație istorică.

Cinstim azi voința de vieață, afirmată acum 25 de ani de moldovenii Basarabiei noastre, cinstim în același timp fapta de desrobire, care, în anul 1941 a șters din istoria noastră popasul întunecat al năvălirii din 1940 și, mai presus de toate, cinstim lupta eroilor noștri care au readus Neamului pământurile cari ale lui au fost și ale lui au să fie.

IUBIȚI ROMANI,

Nu este o simplă întâmplare că această cinstire a unui sfert de veac românesc în Basarabia, o facem în Catedrala redată credinței strămoșești, prin fapta ostașilor din războiul greu de azi. Am ales acest sfânt loc pentru a afirma hotărît aici, în biserică, misiunea pe care poporul nostru înțelege să o îmlinească la porțile Europei creștine.

Legile unității pământului românesc au chemat, acum 25 de ani la vieață națională, prin cugetul liber exprimat al Sfatului Țării, poporul Basarabiei noastre.

Acest act al voinței românești de atunci și-a primit întărirea înțelegătoare prin voința Puterilor Occidentului și a Japoniei, care au înțeles atunci, — și vor trebui să înțeleagă toți și mâine, — că Basarabia este nu numai pământul Moldovei și al României, dar este însăși poarta de apărare a Dunării, a Balcanilor, a Strâmtorilor și a Adriaticei.

Neamul românesc și-a trăit, în popas de 20 de ani, marea unitate pentru care am luptat atâtea veacuri, pentru care au căzut Voievozii și Mihai Viteazul.

Am încercat, în acest popas, să fim înțeleși, să ne fie respectată vieața, să ne fie respectate pământurile, să ne fie respectată proprietatea, biserica și așezările noastre sociale.

N'am lovit în nimeni niciodată și niciodată Neamul Românesc n'a râvnit pământuri care nu erau ale lui.

Și totuși, în 1940, folosind cel dintâi ceas al încleștării europene, fără nicio provocare, fără nicio justificare, împotriva obligațiilor formal asumate prin actele din 9 Februarie 1929 și 3 Iulie 1933, Guvernul Uniunii Republicelor Socialiste Sovietice a ocupat Basarabia, Bucovina și regiunea Herța a Moldovei noastre.

Toate actele de neutralitate, de neagresiune, de recunoaștere de drepturi făcute României între 1929 și 1940, nu apar azi decât ca pași ascunși ai voinței de expansiune imperialistă și de uzurpare împotriva României.

Mai grav decât atât:

Prin prăbușirea din 1940, Statul rus a prăvălit toate granițele românești, urmărind în același timp expansiunea, peste trupul nostru, spre Bosfor, Dardanele și Adriatica.

Dar acest lucru n'a fost deajuns. In toamna anului 1940, patru ostroave pe Dunăre ne-au fost ocupate cu forța de Ruși.

Ministrul Rusiei la București manifesta, în toată această vreme, voința de a controla traficul Dunării maritime până la Brăila, pentru ca în Ianuarie 1941, în urma opunerii noastre, vasele rusești să încerce a pătrunde cu forța în apele noastre.

Neîncetate incursiuni de aviație, între Aprilie și Iunie, concentrarea masivă a 30 Divizii de Infanterie, 8 Divizii de Cavalerie și 14 Brigăzi motorizate pe granița Prutului, arătau, cu dispozitivele lor operative, că agersiunea rusă se pregătea să-și continue pașii.

In această vreme pământul Basarabiei și Bucovinei noastre era supus celei mai sălbatice desnaționalizări.

Ordinea religioasă și socială era distrusă.

Bisericile și așezările civilizației noastre erau desființate și mormintele erau zilnic deschise acelora care nu erau luați cu forța și târîți la mii de kilometri, pe întinsul asiatic al Rusiei.

Patru milioane de locuitori ai României, patru milioane de români curați se găseau astfel amenințați de pieire; iar instituțiunile civilizației noastre și ale Europei erau îngropate.

Când, la 22 Iunie 1941, armatele Marelui Reich German au pornit acțiunea lor împotriva amenințării slavilor din Răsărit, Armata noastră, Neamul întreg, nu puteau să privească cu brațele încrucișate: atunci când 4 milioane de frați așteptau ceasul izbăvirii.

Astfel se explică intrarea noastră în încleștarea de astăzi.

Noi nu putem fi acuzați că purtăm în răsărit un războiu de agresiune și de cutropire.

Noi ducem un războiu sfânt, de apărare a unității Neamului și îndiguirea primejdiei care amenință civilizația Euorpei.

De aceea, atunci când nevoi de apărare militară ne-au cerut să ne apărăm pământurile ferindu-le dela distanță de o nouă năvălire de dincolo de Nistru, noi n'am dus acolo nici sabia răzbunării, nici grozăvia distrugerii; ci, prin locurile pe unde am luptat și poposit, am dus crucea reîncreștinării și fapte de sprijinire a unei populații zdrobite de nedreptăți sociale.

Ne-am prins în luptă pentru apărarea unității pământului românesc, fiindcă el este legea noastră de veacuri.

(Urmează în pagina 4)

Mareșalul Desrobitor, având la stânga pe D-l Prim Ministru Prof. Mihai Antonescu, primind defilarea la Chișinău de ziua Unirii Basarabiei

M. S. Regele Mihai I primind defilarea în fața Sf. Patriarhii, după oficierea serviciului religios de ziua Unirii Basarabiei

BASARABIA, pământul nostru și al Europei

de prof. MIHAI ANTONESCU

Neamul întreg închină azi, toată credința lui unită pământurilor românești din răsărit și cugetului moldovean, care, acum un sfert de veac, și-a afirmat voința și dreptul de a se reîntoarce în istoria noastră.

Basarabia este pământul de margine al Neamului nostru, care a primit pe trupul lui, veac de veac, cotropirea năvălirilor și a imperialismelor.

Azi, mai mult decât oricând, misiunea noastră politică europeană de popor de margine și funcțiunea de echilibru și pavăză pe care o reprezintă Basarabia pentru întreaga civilizație a Europei, constitue nu postulate de cugetare, ci tragice trăiri de destin.

•

Pământul românesc de azi, pământul dacic de ieri, a avut întotdeauna această funcțiune de pavăză în fața năvălirilor care veneau din răsărit, ca lava unui vulcan, care din veac în veac, apăsa pământul Europei.

O lege milenară aspră, care târăște, ca în absolutul gravității universale, massele răsăritului Asiatic spre Occidentul Europei, a găsit și altă dată în Dacia antichității cetate de apărare a drumurilor de pătrundere în Europa.

De aceea, Imperiul Roman, victorioz și unificator, n'a atins unitatea geopolitică a Daciei de altă dată, pentrucă ea aparținea sistemului civilizației însăși; iar când, după 270, Aurelian a părăsit pământul Daciei, valurile de Huni, Gepizi și Slavi au năvălit în Europa.

Când Dacia nu a mai fost pământ de apărare, nici Europa nu a mai fost. Anarhia năvălirilor scurse pe trupul Daciei, s'a întins în întregul continent.

•

Mult mai târziu, pe același pământ, urmând aceleași legi de apărare a civilizației Europei renăscute, în veacul al 14-lea, Principatul Moldovei a închis poarta Maramureșului și văile apelor care duceau spre mare.

Iar Basarabii au zăvorit, cu organizarea lor până la gurile Dunării, poarta de intrare a sudului, în fața tătarilor, care din secolul al 14-lea băteau pământurile Răsăritului nostru.

Cetățile voevozilor noștri din Basarabia, dela Hotin și din Buceag, la Chilia și Cetatea-Albă, apărau atunci nu numai ființa unui neam renăscut din cenușa veacurilor, dar și drumurile de uscat ale Hansei germane și corăbiile comerțului genovez, care reprezentau atunci drumurile îndepărtate ale civilizației europene. Și apărau legea creștină a Romei și a occidentului.

•

Din secolul al 14-lea, pământul Moldovei a rămas însă pământul Europei, iar Basarabia este năframa de sânge pe care trebue să o privești atunci când vrei să știi dacă primejdia Europei se apropie.

Sub toburi mai îndrăznețe sau capi mai puternici, cinci veacuri, massele din Răsărit au amenințat Europa, dela Gengis Khan până la Ivan cel Groasnic și dela Petru cel Mare la Stalin.

Un „Khan", aruncat cu puterea de vulcan a necunoscutului asiatic; un Țar cu viziuni mesianice visând o a treia Romă cezariană sau un nou Bizanț; un despot pragmatic, pornind vijelios massele sale, — veac de veac au lovit în porțile Europei și totdeauna în trupul nostru însângerat.

Două veacuri i-au stat împotrivă popoarele scandinave și baltice, Polonia și Austria. Principatele noastre și Imperiul otoman.

In veacul al 18-lea au întâlnit pe Sultani, pe Habsburgi și Imperiul germanic.

In veacul al 19-lea, întreaga Europă.

Azi ne putem da seamă că Imperiul otoman a fost el însuși apărătorul Europei față de Răsărit, oprind pe ruși și putem vedea limpede că protecția ortodocșilor din Imperiul otoman și chemarea Occidentului împotriva Turciei, nu a urmat decât aceeași lege a iluziilor deșarte.

Europa Centrală s'a împăcat atunci trecător, prin partajul Poloniei și îndiguirea expansiunii. Dar massa Rușilor a continuat să urmărească, prin rusificarea Finlandei, pași spre Atlanticul Scandinaviei și peste trupul nostru, străpungerea până în fața Dardanelelor și Adriaticei.

Prin formula panslavistă au încercat să surpe Europa Centrală, ademenind popoarele neo-slave, care nu aveau nimic comun cu Rusia Asiatică, dând în același timp Occidentului iluzia adormitoare a unei împăcări cu federalismul.

După cum mai târziu, prin formula comunistă și a revoluției mondiale, voiau să sfărâme Occidentul însuși.

•

In popasul acestor convulsiuni seculare, popoarele Europei, Occidentul și Europa Centrală s'au găsit deseori laolaltă.

Anglia, Franța, Prusia, Sardinia și Turcia s'au întâlnit cândva după războiul Crimeei, după ce, prin tratatul dela Adrianopol din 1829 și Convenția Strâmtorilor din 1841, Occidentul își mărturisea solidaritatea cu popoarele de margine ale Europei în fața expansiunii rusești.

(Urmare în pag. 5)

D-l Mareșal Ion Antonescu depunând o coroană la statuia lui Ștefan cel Mare dela Chișinău, la sărbătorirea Unirii Basarabiei

Cuvântarea d-lui Mareșal I. Antonescu

(Urmare din pagina 3)

Dăm lupta, pentru a ne împlini misiunea noastră de popor de margine, care apără, credincios și modest, creștinătatea și civilizația.

Avem conștiința că ne facem datoria nu numai față de noi.

ROMÂNI,

Din acest loc al suferinței românești, din acest loc, unde sângele nostru a curs pentru apărarea drepturilor și onoarei noastre, dar și pentru apărarea crucii și a Europei, noi avem datoria să spunem că dacă n'am fi făcut așa, am fi trădat nu numai legile de onoare ale unității românești și ale istoriei pământurilor noastre, dar, am fi primejduit însăși existența noastră latină și am fi lăsat să se scurgă peste trupul nostru frânt valurile cotropirilor asiatice, până la Bosfor și Adriatica.

Ne împlinim datoria ca și voievozii Moldovei de altă dată.

Am fi fost trădători și față de 4 milioane de frați îngenunchiați, și față de civilizația din care ne-am născut și în care vom muri, dacă n'am fi înțeles că încercarea grea pe care ne-a trimis-o destinul, ne lovește pe noi întâi, dar poate să-i lovească pe toți mai târziu.

Noi nu am lovit pe nimeni, dar am fost loviți în pământurile noastre strămoșești. Am fi avut dreptul să ne amintim de mult lunga noastră dramă începută încă din veacul al XIV-lea.

Atunci, triburi mongole, care nu trecuseră de linia Bugului, apărată de voievozii Moldovei, erau avangărzile slavilor din Răsărit și năvălirii asiatice.

Din timpul lui Vasile al III-lea și al lui Ivan cel Groaznic, visând întemeierea unei a treia Rome sau a unui nou Bizanț, peste trupul nostru, autocrații Rusiei, râvneau un vast imperiu, căruia Petru cel Mare avea să-i dea marile linii politice.

Intinderea în Baltica, — la Nord și la Sud, până la Constantinopol, a stat temelie politicii neamurilor rusești din răsărit, oricine le-au fost stăpânii; în popas de 300 de ani, ajunseseră să amenințe însăși Europa Centrală și Balcanii și prin aceasta să răstoarne întregul sistem al Europei.

In începutul veacului al XVIII-lea, rușii au urmărit stăpânirea Crimeeii și desființarea Khanilor tătari, pentru ca la începutul veacului al XIX-lea, să-și deschidă drumul spre Bizanț, răpindu-ne Basarabia, voind stăpânirea Gurilor Dunării și protecția Balcanilor.

Ultima năvălire rusă pe pământul Basarabiei noastre în 1940, nu este decât reînoirea aceleeași politici, care vrea să întindă un singur Imperiu peste Asia și Europa, și, prin aceasta, să stăpânească lumea.

Neamul românesc a trăit și a simțit pe trupul său aceste primejdii. Popor mic, dar întotdeauna tare pe drepturile noastre, ne-am păstrat măsura și n'am răspuns niciodată la agresiune, cu nedreptate, și la cotropire cu răzbunare.

Alexandru I, la cotropirea Basarabiei, a dat aceste instrucțiuni:

„Administrând Basarabia, trebue să țineți seamă că Poporul acestei provincii trebue să primească beneficiile unei administrații care să atragă cu dibăcie atenția popoarelor învecinate. Trebue să atragem prin toate mijloacele aceste populații, spre a le aduce la scopul nostru, promițându-le independența sau întemeierea unui regat slav, recompensând bănește oamenii politici și câștigând, prin titluri, pe ceilalți".

La această procedare, Neamul Românesc a răspuns cu mândria și dârzenia lui de totdeauna, chiar dacă n'a fost înțeles de nimeni și chiar dacă adeseori s'a găsit singur, în această răscruce de cotropiri și de imperialism.

Azi, încă răspunsul nostru este de a aduce pe pământul ocupat de trupele românești cuvântul înțelept al civilizației, statul bătrân al creștinismului și fapta noastră lipsită de orice răzbunare.

Dar, nimeni pe lume nu poate să oprească dreptul Neamului Românesc de a-și apăra pământul și datoria lui de a-și continua milenara misiune.

Fiindcă suntem de 20 de veacuri și rămânem pentru vecie păzitori ai civilizației europene, la gurile Dunării și Marea-Neagră.

De aci, de pe pământul desrobit al Basarabiei, în această zi, care cinstește fapta de români și de oameni de Stat, a acelora care la 1918 și-au scuturat jugul pentru ca, prin voința lor, să asigure unitatea neamului, afirm dreptul nostru asupra acestui pământ, dreptul nostru la onoare și la unitatea ființei românești.

Pământurile unui Neam sunt părți din sufletul lui și nimeni nu poate să nu are dreptul să le uite sau să le trădeze, fără a-și trăda propriul lui suflet de Român.

Oricare ar fi aceste pământuri, noi avem datoria să luptăm pentru ele.

Oriunde ar fi Românii, trebue să le asigurăm libertatea și vieața.

Exemplul dat, acum 25 de ani, de moldovenii Basarabiei noastre, care prin libera lor conștiință s'au alipit Neamului, stă temelie acestui crez al unității românești și el a fost atunci și rămâne și azi, pas de îndemn și poruncă neiertătoare, pentru Românii de pretutindeni și din orice timpuri.

De aceea, în această casă a Domnului, care de veacuri propovăduiește unirea și înțelegerea, îndrept Românilor de pretutindeni crezul meu în unitatea Neamului și îi chem la unirea românească, pentru ca în fața Dumnezeului strămoșilor noștri și a poverilor ce vor mai veni, să ne împlinim datoria față de istoria poruncitoare a pământului nostru.

Basarabenii nu au nevoie de cuvinte de îmbărbătare.

Credința care izbăvește și pe care au purtat-o în cugete de-a-lungul veacurilor, ținând în ei trează lumina românismului, această credință și luptă a ostașilor noștri, alături de bravii ostași germani și aliați, ne-au asigurat, în popas de numai un an, desrobirea pământurilor Basarabiei cotropite în 1940, înlesnindu-ne astfel să putem cinsti azi, un sfert de veac, al unității Moldovei noastre.

Peste anul de întunecare din 1940 să tragem, nu zăbranic de uitare, ci sfat de vieață.

Numai unirea, numai așezarea sănătoasă a Neamului întreg și înfrățirea tuturor în datorii; onoarea armatei și sănătatea instituțiilor Statului, pot să asigure apărarea pământurilor noastre.

La 1918, actul unirii republicii Basarabiei cu România a fost primul pas de reclădire a unității noastre naționale.

Azi, urez Neamului întreg și cer Românilor de pretutindeni, să-și unească credința, munca și jertfa, pentru ca să asigurăm temeliile veșnice ale unității românești de totdeauna și rostul nostru în Europa de mâine.

Mă închin cu smerenie în fața tuturor basarabenilor căzuți în lupta lor românească, pentru libertatea pământurilor Moldovei.

Mărturisesc recunoștință Sfatului Țării dela 1918 și Ostașilor Neamului, care au luptat și luptă pentru hotarul din Răsărit și pentru unirea noastră, închinând toată gratitudinea neamului amintirii Voievozilor și Regilor Țării, care, dela Basarabi, Ștefan-cel-Mare și până la Ferdinand I, au știut să lupte și să slujească unitatea Neamului Românesc.

Iar basarabenilor desrobiți, le cer să-și închine fapta aceleeași porunci față de noi înșine și față de civilizația creștină și europeană.

Cu credința în Dumnezeul strămoșilor noștri, să ne urmăm cu încredere poruncile istoriei, fiindcă noi nu suntem aci în slujba niciunei misiuni străine, dar ne împlinim propriul nostru destin, slujind în același timp rosturile Europei, prin pavăza de jertfă pe care i-am știut totdeauna dărui.

Trăiască Neamul Românesc unit!

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai și Dinastia!

Trăiască Armata Regatului!

CE DESPRINDEM DIN POZIȚIA DE „DREPȚI"

Undeva în creasta Semănicului am stat adesea de vorbă cu „Puiul de Stejar", care torcea în frunze azurul văzduhului. Ne-am pomenit așa, de-odată, prieteni, și, în serile bune, ne povesteam unul altuia multe.

Mie îmi plăcea „Puiul de Stejar" înfipt în creastă, cu aspră dârzenie, — pieziș, sfidător și mândru.

I se topea soarele'n ramuri și par'că și vântul se sfia de el; îl vedeam ocolind prin mătasea smocurilor de iarbă rămase de gura turmei, mai atingând odată undele Nerei cu aripa, — și apoi ștergându-se ca aburul une păreri. In mine, când vedeam, inima râdea ca pădurea tânără în răsărit.

Și așa, icoana prietenului meu, stejarul, a crescut, tot mai vie în sufletul meu și a rămas curată, cum rămâne chipul lui Hristos în icoana de argint, pe care o șterge mâna suavă a fecioarei fugită din lume...

Cine mi-a fugărit gândul până în creasta muntelui meu? Cine spre apele lui? Cine spre stâlpii de stelărie ai bolții lui?

E poate simpla imagine, care mi-a țâșnit în minte, când s'a spus „poziția de drepți".

— Piciorul, sigur înfipt în pământ, semnifică dârzenie, legătură trainică și cu lutul și cu zeaua străbună a oaselor morților, după cum-i „Puiul de Stejar", în coasta îmbătrânită a bunicilor lui din care purcede.

— Trunchiul oblic din glesne, cu pieptul umflat, bărbăție gata să se prăvălească în iureș; sfidare mândră, sănătate, vigoare.

— Fruntea dreaptă, cu fața plină în soare, cu ochii săgeată'n azur: curățenie sufletească, voință ca muchea de secure înfiptă adânc în stejar.

— Brațele, cu palma strâns lipită, coatele umflate: încordarea voinței, semnul disciplinei interioare.

— Umerii, trași înapoi, aduc a aripi de Arhanghel.

Aceasta e poziția.

Aceasta vădește: siguranță, statornicie, vigoare, gând fără ocolișuri, cu hotărîrea pământeană în palma care, dacă s'ar strânge din încordare, ar trebui să spargă plăselele unui cuțit.

Bărbia și fruntea, oblic în azur, au ceva dincolo de pământean. Par'că legătura cu cerul, chemarea mioritică a morții...

Poziția de „drepți" este poziția fundamentală. E cheia formării noastre ostășești; e singurul colț din mărgăritarul sufletului care răsare din tina de toate zilele. Restul, dacă există, este acoperit. Din lutul preocupărilor de toată ziua, numai mugurele acesta răsare grăitor.

Un ostaș poate face totul, sau aproape totul, din obișnuință; să lipească însă palma numai din dragoste, din convingere. In momentul în care nu a lipit palma, înseamnă că nu e încordat sufletește, e obosit, îi lipsește ceva.

O singură privire, — și ai cântărit omul: poziția de „drepți" și, din poziția de „drepți", printre altele, palma.

Copacul care are sevă, stă drept, cu fruntea sus, hotărît, deschis. Sunt strâmbi și cocoșați copacii fără vigoare, ori vâscul care se răsucește înșelător ca hoții.

Câtă vreme frunza din noi e încă plină de sănătate, câtă vreme durerile nu ne-au sfârtecat, ci doar ne-au mușcat, în ațâțare, se cuvine să spulberăm oboseala care ni s'a strecurat în oase și, frați cu pădurea, să pornim ca pădurea din poveste.

Am întrece codrii de stejar, iar frații meu, „puiul", ar merge și el cu mine.

Tot spre Crișuri, dincolo de ele...

Și nu știu ce ar face, cum ar drege, dar s'ar preschimba în pat de armă.

Căci el e cu mine pretutindeni unde sunt eu. Frăția noastră e logodită sub zodie de biruință veșnică pentru Patrie.

Elev. plot. major BELU PAVEL

BASARABIA, pământul nostru şi al Europei

(urmare din pag. 3)

Europa unită atunci, şi-a dat seama ce funcţiune reprezintă pământul românesc în apărarea Europei.

Principatele au fost reconstituite din cenuşa ocupaţiei şi unite sub garanţia Marilor Puteri; sudul Basarabiei, retrocedat Moldovei, a aruncat pe ruşi dela gurile Dunării, odată cu instituirea comisiunii europene a Dunării şi cu garantarea libertăţii Mării Negre, făcând astfel ca principatele româneşti şi sistemul european să fie tot una.

Cetatea dacică începea astfel să se renască din chemarea veacurilor, pentru a-şi retrăi funcţiunile ei istorice.

Când la 1870—1878, Rusia, folosind ciocnirea Europei Centrale şi Occidentale, după luptele dela Sadova şi Sedan, a încercat unirea flamurii panslaviste şi a ortodoxiei, pentru ca să-şi asigure dominaţia în Sud-estul Europei, paşii săi au fost aceiaşi ca şi în zilele noastre: Basarabia întâi, Gurile Dunării apoi, Marea Neagră în urmă.

Dar Occidentul şi Europa Centrală s'au unit, pentru ca congresul dela Berlin să revizuiască poziţiile câştigate la San Stefano.

România a fost declarată independentă; barajul latin în faţa massei slave a fost întărit.

Gurile Dunării şi Marea Neagră au solidarizat Anglia, Franţa, Ţările germanice şi italiene, făcând din Comisiunea Dunării pivot de apărare europeană, iar din Dobrogea, un deget de pământ, care oprea înşelătoarele iluzii slave, în drumul lor spre Bosfor şi Dardanele.

Noi nu suntem un teritoriu supus unor legi anonime de geografie universală, ci suntem o funcţiune care prin trăirea noastră naţională temeinică, împlinim un rost în însăşi istoria Europei. Ne-am renăscut din puterea noastră nebiruită de vieaţă dar şi din nevoile Europei în acest pământ care este cheie de destine europene.

De aceea, din învălmăşagul dela 1914—1918, România nu putea ieşi de cât repusă în rostul său dacic şi în unitatea acestei cetăţi de margine a Europei; libera voinţă a întregului popor român din arcul carpatic şi până la Nistru, afirmările de liberă determinare începute cu declaraţia din Martie 1918 a Moldovenilor din Basarabia, se împleteau cu înseşi destinele Europei.

Basarabia, prin convenţia marilor puteri occidentale şi a Japoniei, şi-a primit atunci recunoaşterea de pământ al Europei.

Dunărea, Strâmtorile şi Marea Neagră au fost puse sub regim internaţional, Occidentul fiind astfel prezent în apărarea destinului nostru.

*

La 1940, folosind aceeaşi încleştare dintre Occident şi Europa Centrală, Rusia şi-a reluat procesul dela Iaşi şi Ackerman, pentru ca să năvălească spre porţile Maramureşului, în pământul Bucovinei, în Basarabia şi la Gurile Dunării.

Sentinela română la Mare

Pământul Moldovei noastre ne-a fost cotropit, în dispreţul dreptului ginţilor, al drepturilor istorice şi de liberă determinare, ca şi al angajamentelor din 9 Februarie 1929 şi 3 Iulie 1933, Rusia devenind astfel, prin agresiunea sa, vinovată de prăbuşirea întregului sistem teritorial român şi pe alte graniţe, fără nicio provocare, fără nicio vină, decât aceea de a fi rămas singuri în credinţa noastră naţională şi europeană.

Acest prim obiectiv atins, paşii continuau spre Dunăre, Balcani şi Constantinopol.

Ocuparea brutală a 4 ostroave pe Dunăre, încercarea continuă de a schimba linia de frontieră, pătrunderea cu forţa în apele româneşti, în Ianuarie 1941, ca şi concentrarea de numeroase divizii la granişa Prutului, arătau că Rusia nădăjduia să folosească frământările Europei, pentru ca să-şi urmeze aceeaşi chemare a lui Petru cel Mare pe malurile Atlanticului, Scandinaviei — după lovirea Finlandei — pe malurile Bosforului — după prăbuşirea noastră.

*

Azi, când după a doua desrobire, cinstim un sfert de veac de libertate moldovenească între Prut şi Nistru, putem evocând nu numai împlinirile noastre creştine şi româneşti din acest popas, dar întregul trecut al Neamului nostru şi rosturile europene ale pământului strămoşesc, să ne împietrim convingerea în dreptatea noastră.

Basarabia nu este numai pământ românesc.

Basarabia este întregul sistem al Europei.

Gurile Dunării, la care vrem să rămânem gardieni ai civilizaţiei latine şi creştine, şi Marea Neagră, în care a curs sânge românesc de apărare, sunt temeiurile prin care Europa Centrală trăeşte şi Occidentul echilibrează Europa.

Această evocare a sensului istoric şi european pe care îl reprezintă pământul Basarabiei noastre, o închin azi temeliei de credinţă a unităţii neamului nostru a Basarabiei de ieri, de azi şi de totdeauna.

Legile unităţii unui pământ sunt indivizibile faţă de el însuşi şi faţă de alţii.

Nicio lege şi nicio putere de pe lume nu pot să zădărnicească unitatea unui neam.

Iar când această unitate nu este folosită numai ca un beneficiu trufaş şi ca o trăire egoistă a unui privilegiu al istoriei, ci oferită ca jertfă pentru apărarea unei credinţe naţionale, dar şi a creştinătăţii şi a civilizaţiei, unitatea aceasta nu poate să fie discutată nici odată, dacă istoria nu este o aventură şi dacă civilizaţia nu este o întâmplare.

Neamul românesc trebue înţeles şi întărit, iar nu judecat şi lovit, fiindcă acela care loveşte în pământurile şi fiinţa noastră, loveşte în zidurile văzute şi nevăzute ale Europei de azi şi de mâine. Iar, românul care ar primi-o, ar fi un trădător al istoriei noastre şi al onoarei istoriei europene, pe care noi n'am pătat-o prin nicio faptă.

Neamul românesc, aripă orientală a latinităţii, care fâlfâie pe malurile Mediteranei, Adriaticei şi Atlanticului, şi-a împlinit aci nu numai misiunea lui biologică şi militară de apărător al instituţiunilor creştine şi latine, dar şi rostul său social.

Prin reformele înaintate din 1918 şi prin acţiunea militară de atunci, noi am pus stavilă anarhiei comuniste care ameninţă de atunci civilizaţia Continentului.

Atunci am fost înţeleşi şi ajutaţi.

Reformele sociale, începute cu împroprietăririle din Basarabia şi chemarea la vieaţă a ţărănimii de pe întreg cuprinsul românesc, au asigurat întemeierea clasei de mijloc, păstrarea burgheziei orăşeneşti şi întemeierea unei burghezii rurale, care a însemnat un echilibru sănătos între clasele care se transformă dispărând şi clasele care se alcătuesc născând, tocmai atunci când de peste Nistru ne ameninţa ademenitoare flamura amorfismului social.

Noi românii suntem latini, individualişti şi credem în funcţiunea clasei de mijloc din care pleacă în sus elitele spiritului şi ale averii şi vin de jos, proaspete, puterile de creaţie şi de muncă. Pentru noi burghezia, clasa de mijloc, este o funcţiune economică şi socială a echilibrului claselor şi a sintezei naţionale, rezervor de muncă şi bogăţie.

Această proprietate noi am apărat-o şi o apărăm cu sângele nostru, pentrucă ea este temelia Europei, a vieţei şi independenţei noastre, tot aşa cum credinţa creştină ne este leagăn şi căpătâiu.

Lovirea pământului Basarabiei noastre şi a ordinei sociale europene, întemeiate de noi după unire, o va judeca istoricul de mâine şi o poate judeca oricine azi.

Singur, lovit, neînţeles, Neamul Românesc n'a răspuns niciodată veacurilor de ameninţare rusă prin niciun act de ofensă, ci prin împotrivirea dreaptă a unui popor creştin, care vrea să-şi păstreze instituţiunile lui şi vieaţa lui naţională.

Ceea ce ne ameninţa din Răsărit în 1940, era nu numai prăbuşirea Statului, rămas în răspântie de furtună, ci îngroparea însăşi a fiinţei noastre latine şi creştine, distrugerea proprietăţii şi a claselor noastre conducătoare, robirea ţăranului nostru, care îşi păstrează, cu lupta sângelui şi cu truda muncii, pământul şi crucile strămoşilor.

Noi n'am vrut pământ străin, dar ne-am vrut şi ne vrem stăpâni pe pământul nostru. Şi nimeni nu ne va robi destinul.

La 22 Iunie 1940 Rusia ne-a prăvălit nedrept pământurile şi instituţiunile; la 22 Iunie 1941, ostaşii Regelui Mihai I şi ai Ţării, sub comanda Mareşalului Antonescu, au trecut desrobitori Prutul, atunci când Armatele Marelui Reich german au pornit lupta împotriva ameninţării slave. Mărturia de recunoştinţă îi uneşte pe ostaşii germani şi români în această evocare a desrobirii.

Neamul românesc a suferit întotdeauna pe trupul lui prigoana şi năvala.

Ca o pasăre care în zborul ei de libertate, primeşte gloanţe în aripi, Neamul Românesc a primit, când din Răsărit, când din Apus, gloanţele nedreptăţii, dar niciodată el n'a încetat de a-şi păstra credinţa în dreptate şi datoria răspunderii lui istorice.

Faţă de el însuşi şi faţă de civilizaţia europeană, noi ne-am făcut datoria.

Sărbătoarea eliberării Basarabiei nu este o cinstire a unei provincii, ci este sărbătoarea Neamului întreg; a sobrei, măsuratei, dar credincioasei lui misiuni istorice.

Nu putem cinsti mai bine Unirea Basarabiei noastre, decât simţindu-ne toţi uniţi în chemarea sfântă a unirii româneşti.

În acest ceas de închinare românească pentru liberarea pământului Basarabiei de acum un sfert de veac, noi unim laolaltă în recunoştinţa noastră pe aceia cari au luptat pentru libertatea Moldovei, ajungând până în temniţele Siberiei, pe înţelepţii basarabeni ai Sfatului Ţării din 1918, pe eroii căzuţi pentru pământul Basarabiei în Sfântul nostru Războiu de apărare şi pe urmaşii tuturor celor căzuţi în lupta naţională, strane de credinţă veşnică din Biserica Neamului, care aşteaptă să le cinstim jertfa prin fapta noastră românească.

Unirea Basarabiei este o nouă mărturie a conştiinţei româneşti unite.

Şi nu poate fi altfel.

Graniţele unui neam se zidesc întâi în suflete.

Şi sufletele ne sunt azi întregi, ale tuturor românilor de pretutindeni.

În aceste ceasuri grele, când viforul primejdiei ameninţă încă fiinţa noastră naţională, pământurile şi unirea noastră, noi trebue să fim toţi stane de piatră în credinţa neîndurată, în dreptatea Neamului, în drepturile noastre asupra unităţii pământului strămoşesc, în datoria noastră faţă de civilizaţia Europei.

Cu credinţa nesfârşită în puterile noastre, în pământul sfinţit, care ne-a scris legea veacurilor, noi românii suntem toţi una şi simţim bătaia aceleeaşi inimi, pentru aceeaşi Patrie, în aceleaşi pământuri strămoşeşti, fiindcă, altfel n'am merita fapta moldovenilor, dela 1918, fapta Voevozilor şi a eroilor Neamului nostru de totdeauna.

Prof. MIHAI ANTONESCU

Distrugător românesc întovărăşind un convoi pe Marea Neagră

Cântec de biruinţă

Răsună câmpu 'nsângerat de goarne
Şi iureşul pătrunde pân'la noi,
Flăcăii Ţării-aleargă să răstoarne
Pentru vecie putredul puhoi.

Şi sfârtecă sub cisma strămoşească
Pe plaiuri străjuite de români,
Tot ce-a rămas din liota rusească
Din hoardele răsleţe de păgâni.

Cu moartea 'n faţă, scăpărând scântei,
Aleargă ne'nfricaţi peste morminte,
E Dumnezeu alăturea de noi...
Şi pentru cruce merg tot înainte.

Lovesc în plin, se luptă vitejeşte,
Pentr'un român se prăvălesc o mie,
Şi soarele tot mai senin luceşte,
Pe cerul nostru-aprins ca o făclie.

S'a prăvălit şi rânjetul de câine
Flăcăi ce sângeraţi peste hotare,
Prin jertfa voastră, România mâine
Va fi mult mai frumoasă şi mai mare.

CONSTANTIN SALCIA

Ostaşii germani în nordul frontului antibolşevic

Cei trei recruţi din Răzoare

In curtea regimentului, cu ziduri bătrâne, pe sub stejarii seculari, prinşi aci în vremuirea anilor, au rotit, ca albinele unui stup, flăcăii dela vetre cărora li s'au împlinit sorocul „cătăniei". Curtea şi încăperile căzărmii sclipesc de curăţenie. Ochii ofiţerului şi mâna gradatului au cercetat şi rânduit totul cu pricepere. Printre crengile gorunilor fluturau steguleţe tricolore şi pânza lor mângâia pozele M. S. Regele Mihai şi pe acelea ale Mareşalului Conducător, pe care ostaşii le aşezaseră pe trunchiuri, încadrându-se în frumoase gehirlande de brad.

Câte rânduri de tineri, cu gânduri curate, hotărîţi şi dornici de a învăţa meşteşugul luptei, au călcat pragul şi scările acestei cazărmi! Şi câte rânduri de bravi ostaşi or fi ieşit pe poarta acestei „şcoli a Naţiunii", în pas cadenţat, îndreptându-se în cântecele muzicii şi sub flamura stindardului spre fruntariile neamului!

Ofiţerii şi noi gradaţii, ne-am sculat, până în zori, să ne primim fraţii aşa cum se cuvine. O făceam cu toată inima, mai ales că d-l colonel ne vorbise în atâtea rânduri despre venirea recruţilor.

— Măi băieţi, de Luni încep a ne veni rudele. Să avem casa curată, porţile deschise şi să le ieşim întru întâmpinare cu dragoste. Ei vin, aici la noi, să înveţe mânuirea armelor, ca să ne dea o mână de ajutor la reîntregirea hotarelor. Ei sunt fraţii noştri. Primiţi-i cu iubire, căci iubirea cu iubire şi ascultare se răsplăteşte.

Să aveţi pentru fiecare un cuvânt de îmbărbătare, un zâmbet şi o vorbă bună.

Dintre noi toţi, sergentul Călin şi-a înţeles mai bine misiunea. Pe recrutul care îl vedea mai tăcut, cu âla prindea taina. Ii spunea o glumă şi-l încuraja spunându-i :

— Fii mai vesel, camarade, vom trăi ca fraţii, vom învăţa unul dela altul, ne vom ajuta la nevoie, vom fi pretutindinea împreună: la masă, la instrucţie, la teorie şi treaba are să meargă bine...

Şi tot Călin a fost cel mai norocos în ziua aceea. Doi tineri, din satul lui, au fost repartizaţi la regimentul nostru. De cum şi-a întâlnit consătenii, Călin n'a mai avut astâmpăr. S'a învârtit pe lângă Biroul mobilizării, până ce d-l colonel îl întrebă:

— Măi, Căline, parcă ai avea ceva pe inimă. Nu ne spui şi nouă?

— Să trăiţi, d-le colonel, aş avea o rugăminte la dumneavoastră.

— S'o auzim...

— V'aş ruga, să mi-i daţi în grupa mea pe tinerii ăştia, sunt din satul meu, am să fac din ei cei mai buni ostaşi. Aveţi să rămâneţi mulţumit de pe urma sergentului Călin.

— Bine, băiatule, ai tăi să fie şi să dea Dumnezeu să-ţi semene.

Mulţumit, peste măsură, Călin şi-a îmbrăţişat prietnii, le-a luat lădiţile din mână şi le-a dus el, până la companie. Aci, s'au aşezat, toţi trei, pe banca de sub teiu şi au început să guste din bunătăţile aduse din Răzoare.

In timpul ospăţului, Călin şi-a citit scrisoarea pe care i-o adusese Tudor şi Radu, a povestit cum şi-au luat rămas bun dela sat, în ziua plecării la oaste.

— Ne-am adunat, spune el, în faţa bisericii Părintele a făcut slujbă, ne-a binecuvântat şi după asta ne-a prins pe piept câte o cruciuliţă sfinţită, să ne poarte noroc.

D-l învăţător ne-a dat sfaturi, de cum să ne îndeplinim datoria şi ne-a strâns mâna prieteneşte. După asta a urmat defilarea. Pe la ceasurile trei am încins jocul în poiana bisericii şi către seară am pornit-o spre gară cu lăutarii după noi. Pe drum ne-a cântat Ileana lui Vasile, de ne-a lăsat cu oful la inimă.

După ce au prânzit, Călin şi-a luat prietenii şi a plecat cu ei să le arate cazarma. Mulţumiţi că nu mai sunt singuri, recruţii păşiau încrezători şi priveau cu luare aminte pretutindenea. Le-a plăcut mult, curăţenia şi ordinea întâlnită la fiecare pas. Am trecut pe la fântână, şi în drumul lor s'au oprit în faţa Plutonului de Specialităţi.

— Dragii mei, le spune Călin, aici avem Colţul Pios al Regimentului.

Pe Troiţa din mijlocul sălii e scris şi numele Oprea Gheorghe, săteanul şi prietenul nostru din copilărie. El, a dovedit a fi, până astăzi, cel mai vrednic dintre noi. Se cuvine a-i cinsti fapta.

In pas domol, descoperiţi, cu fruntea plecată, cei trei, din satul de peste răzoare, au trecut sfioşi pe lângă soldaţii ce făceau de gardă şi s'au îndreptat spre Colţul Eroilor. S'au apropiat de Troiţă şi au citit, unul după altul, numele eroilor. Când Radu a dat cu ochii de numele lui Oprea Gheorghe, eroul dela Odesa, decorat cu Virtutea Militară, şi-au plecat cu toţii genunchii şi au spus o rugăciune.

Sub icoanele cu eroi, aşezate în rând, pe o pânză tricoloră, străluceau zecile de decoraţii primite în luptă de către bravii regimentului. Tus-trei îşi dau seama, că fiecare decoraţie, în felul ei, răsplăteşte un act de curaj, o faptă bravă, ori o jertfă deplină.

Pe celă'alt perete, al apusului, au privit harta României Mari, cu drumul Clujului, şi au citit, rând pe rând, cuvintele rostite altădată de Conducătorii Ţării:

„Tinere, fii gata de faptă şi de luptă.
Prin tine şi cu tine, vom zidi o Ţară de care să fii mândru.

Au mai privit armele, înşiruite, de jur-împrejurul sălii şi au ieşit senini şi mândri de gândurile lor curate şi de fapta lui Oprea Gheorghe, eroul din Răzoare.

Sergent t. r. TILICĂ DÂNCĂU

Lădiţa lui Vasile Pralea

Când trenul s'a pornit din staţia mică năpădită toată de iederă, ca o casă bătrânească, tinerii plecaţi la „cătănie" s'au strâns ciorchini la ferestrele vagonului şi au dat un chiot voinicesc, ca la nuntă, de s'au cutremurat depărtările şi s'a auzit până la ei în satul din vale. Pe peron fetele gătite ca de sărbătoare, fluturau batistele, iar mamele duceau pe furiş colţul basmalelor la ochi. Numai unchieşii, cu plete albe ca de omăt, şi sătenii mai vârstnici, veniţi de asemeni ca să-i petreacă, îi urmăreau cu feţele luminate de voioşie şi încredere.

După ce trenul s'a depărtat binişor şi gara a rămas pierdută între şirurile de salcâmi, micuţă cât o cutie de chibrituri, recruţii s'au aşezat la locurile lor, tăifăsuind şi depănându-şi amintirile ultimelor zile. Pe urmă, în legănatul molcom şi'n sgomotul trenului, s'a trezit fiecare tăcând. Deslipiţi de vetrele lor, intrau într'o nouă vieaţă şi necunoscutul acestei vieţi le strecura în suflet, pe nesimţite, întrebări peste întrebări. Gândindu-se însă la fraţii şi înaintaşii lor care au trecut cu cinste şi cu vrednicie prin stagiul militar, dând proba bărbăţiei şi-a iubirii de ţară, umbrele de îndoială se topeau ca ceaţa sub razele soarelui. Ştiu că vor intra acum în rândul bărbaţilor, în rândul oamenilor, cum se spune, şi erau mândri că ţara se bizuie pe tinereţea şi pe puterile lor.

După câteva scurte opriri, oraşul spre care mergeau începuse să se arate în zare, din ce în ce mai lămurit. Inimile tuturor au svâcnit puternic şi nerăbdarea i-a împins dela locurile lor spre ferestre. Apoi, pe rând şi-au luat lădiţele vopsite proaspăt, cu numele scris frumos pe capace, şi când trenul a dat un şuerat puternic, au ieşit veseli pe platforme.

Era o zi însorită, plină de lumină primăvăratecă şi peronul gării — o gară mare, arătoasă şi înaltă — era înţesat de lume. Parcă toţi cetăţenii din oraşul acela primitor, venise aici să-i aştepte şi să-i întâmpine frăţeşte. I-au întâmpinat un sublocotenent şi un sergent, strigându-i prieteneşte:

— Recruţii!... Recruţii, să treacă aci, de o parte.

Tare miraţi au rămas ei, când s'au văzut recunoscuţi, fără să-şi dea seama că lădiţele lor pe care le purtau voiniceşte în mână, îi arătau cale de o poştă cine sunt.

— Aşa Costică! — spuse sublocotenentul, bătând pe umăr pe un flăcău înalt ca un brad, cu suviţele blonde fluturându-i pe sub căciulă.

— Vino mai aproape Gheorghiţă — zise iar către altul. — Nu te sfii de mine...

Şi tot aşa îi strigă pe fiecare, pe nume, găsind pentru toţi câte o vorbă prietenoasă.

Flăcăii se uitau uluiţi unul la altul, neştiind ce să creadă. Numele cu care îi striga ofiţerul li se potriveau întocmai, ca şi când i-ar fi cunoscut de cine ştie câtă vreme.

— Măi — zise unul dintre ei, în şoaptă — cine să fie, oare, domnul sublocotenent, că văd că ne ştie pe toţi?.

— O fi fost învăţător la noi, în sat — răspunse altul.

— Nu se poate! S'ar fi putut să-l uităm?...

Un flăcăiaş mai curajos, Vasile Pralea, umblat mai mult prin târguri şi oraşe, îşi luă inima în dinţi şi se adresă ofiţerului:

— Domnule sublocotenent, de unde ne cunoaşteţi dumneavoastră aşa de bine? Uite, noi — să ne iertaţi — nu vă ţinem minte...

Ofiţerul râse cu poftă şi se uită cu înţeles în ochii sergentului care-l însoţea, apoi zise:

— Lasă că vă spun eu altă dată. Acum, luaţi-vă lădiţele şi hai să pornim către „casă"...

Flăcăii s'au supus, necăjiţi, fiindcă n'au putut să afle de unde-i cunoaşte sublocotenentul. Numai Vasile Pralea, aplecându-se să-şi ia lădiţa cu lucruri, se lumină deodată la faţă şi-şi dădu cu palma peste frunte, şoptind ca pentru sine!...

— Tii!, că prostănăi mai suntem!...

Pe urmă, pentrucă sergentul era pe-aproape, tăcu. Incet, încet, încolonaţi frumos şi în pas cadenţat, ca premilitari ce fuseseră, au străbătut voioşi şi mândri străzile oraşului şi au ajuns la regiment. Aci, la poarta cazărmii erau aşezate ghirlande verzi de brad şi peste tot fluturau steguleţe tricolore, în cinstea noilor oaspeţi. De peste tot, din toate satele judeţului şi de prin alte părţi, se adunaseră pâlcuri numeroase de recruţi. In curtea cazărmii erau aşezate, din loc în loc, scaune şi mese la care stăteau domnii ofiţeri, înregistrând şi repartizând la companii pe cei care soseau.

La una din aceste mese se opri şi sublocotenentul şugubeţ, cu grupul lui de recruţi pe care-i luase în primire dela gară. După ce salută pe domnul căpitan, dădu raportul. Apoi începu din nou să strige pe nume, pe unii dintre flăcăi:

— Aşa băieţi, treceţi aci, mai la dreapta! Vino 'ncoace Ioane, mai aproape. Şi tu, Vasile. Primeşte la stânga Gheorghiţă!...

Căpitanul fu şi el surprins de memoria subalternului său şi se miră de unde-i cunoaşte atât de bine pe toţi. Râzând, întrebă cu voce tare:

— De unde-i cunoşti aşa de bine, d-le sublocotenent? Parcă i-ai fi avut în companie de-o lună! Nu cumva sunteţi consăteni?...

— Nici pomeneală, d-le căpitan. Dar ştiţi, am eu metodele mele...

— Ei, asta-i! Mi se pare că te lauzi... Vei fi ţinând minte pe doi-trei, dar pe toţi nu cred să-i cunoşti — spuse din nou căpitanul:

— Pe toţi, domnule căpitan — răspunse acesta, făcând cu ochiul — Uite, dacă voiţi, vă pot dovedi.

— Să te vedem.

Recruţii făcuseră iarăşi ochii mari şi se uitau miraţi unul la altul. Numai Vasile Pralea zâmbea cu înţeles.

— Recruţi, drepţi! — strigă sublocotenentul. — Toată lumea îşi aşează lădiţa în faţa lui şi se dă un pas înapoi.

Flăcăii îşi luară lădiţele, care erau aşezate deavalma, la o parte şi executară ordinul.

După aceea, sublocotenentul începu apelul, fără să citească în nicio hârtie:

— Ion Bucur!

— Prezent!

— Gheorghe Zamfir!

— Prezent!

Şi tot aşa, unul după altul, răspundeau întocmai după numele strigat de ofiţer.

Când ajunse în dreptul lui Vasile Pralea, sublocotenentul strigă:

— Niţă Stoica!

— Prezent! răspunse flăcăul, dar tocmai dela coada şirului.

— Pe mine mă cheamă Vasile Pralea, spuse acesta. Sublocotenentul se înroşi încurcat.

— Nu se poate! N'am comandat să staţi fiecare în dreptul lădiţii voastre?

— Păi, ce-are aface una cu alta, d-le sublocotenent, spuse căpitanul bucuros că l-a înfundat.

— Are, d-le căpitan, are mult de-aface! — răspunse.

De ce?

— Să trăiţi, d-le căpitan — spuse Vasile Pralea, zâmbind — daţi-mi voie să vă spun eu de ce...

— Dece, camarade? Ia spune!

— Pentrucă d-l sublocotenent ne citeşte numele după cum e scris pe lădiţă. Şi fiindcă dumnealui ne-a păcălit, i-am făcut-o şi eu; am schimbat lădiţa mea cu a altuia...

Căpitanul râse cu poftă şi râseră toţi flăcăii. Sublocotenentul râse şi el, dându-şi siretenia pe faţă şi nu fu supărat de loc pe Vasile Pralea. Din contră, stărui şi obţinu ca flăcăul să fie repartizat la compania sa, unde-i fu, mai târziu, cel mai destoinic şi mai de nădejde sergent.

MATEI GHIMBĂŞANU

PAGINA veselă

Of!...ensiva lui Ivan

Şi iar verde de lipan,
Dă ofensiva Ivan:
Dau tovii cu toţi năvală,
Crezând că vin la... pomană;
Dar ai noştri — şmecheri, frate,
Din viaţă-i treceau la moarte.
Ţipau bolşevicii: „Of!!...
„Ce faci cu noi, Molotov?
— „Stalin! Ce mai vrei cu noi,
„De ne 'mp ngi ca şi pe oi?
„Voi nu vedeţi cum Axiştii,
„Ne tot iau în ţeava puştii?
„Atacăm cu miile,
„Rămânem cu... zecile...
„De ne mai împingi ca ieri,
„Toţi ne dăm prizonieri".
Stalin urît se'ncrunta
Şi din nou îi întărâta...
Ce-au făcut, noi am văzut,
Foc de paie, nu mai mult.
Acum s'au pus pe gândit:
„— Of!! De geaba ne-am trudit
„Şi de unde am pornit,
„Tot acolo ne-am... oprit".
Uite-aşa fu să se nască
Ofensiva cea... rusească...
Şi cum s'a născut, pe dată,
Nici nu ştiu când a fost... moartă.

Sergent t r. VICTOR URSU

Strigături

Mă dusei prin iarba deasă
Mă 'ntâlnii c'o mândră aleasă:
Trupul ei era din flori
Buzele din sărbători

*

Spusu-ţi-am, mândruţo, ţie
Să porţi iie de colie
Să-mi fii dragă numai mie
Şi-ai purtat-o de fuior
Şi-ai fost dragă tuturor.

*

M'o mânat maica d'acasă
Să joc fata a frumoasă
A urâtă şade-acasă
Să grijească de găini
Ca să ouă în vecini

*

Mândra care-mi place mie
N'are brazdă de moşie
Numa fluturaşi la iie
Moşia e măsurată
Pe o margine de vatră.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

De pe malu Nistrului nostru Drag

Maritica Neichii Dragă

Fincă se împlini două zeci şi cinci dă Ani
dăla Unirea Basarabii noastre scumpe veni
şi io într'o delegaţie cu alde dom Locotenent
paici. Să mă vezi ce mândru sunt că iau
parte la sărbatoarea asta nici nu mai cunoaşte.
Şi frumoasă e şi nevestico dragă Basarabia asta
Uite când călcai pă pământul ei îi spusei dommnului
locotenent: domle locotenent stai numai puţintel zăi numai
puţintel că parcă umblu pă pământu Teleormanului meu
Stai puţintel cămi bate inima sămi ♡ iasă dân coşu
pieptului. Şapoi când îi văzui şi pă fraţii basarabeni
cât au suferit sărmanii după urma ciolovecilor ca
chip de om cum erau când iam eliberat noi şi cum
sunt acu. Inainte bieţii se uitau speriaţi ca animalele
gata dă fugă acu privesc şi ei ca oamenii. Slava
Domnului că de acu încolo o să avem noi grijă dă
ei dă 4 milioane astea di fraţi. Să mai poftească
ciolovecii aici dacă le dă mâna asta îi aşteaptă
că noi ştim să ne apărăm pământu
strămoşesc şi fraţii. Doar o dovedirăm
Maritico Neică de atâtea ori.
Aşa e?
Al matale care te săruta după
pământu Basarabiii Neaţă

PROVERBE

Cu funia altuia nu te lăsa în puţ.

Să nu te blesteme cineva s'ajungi slugă la cai albi.

Cine s'a fript în ciorbă, suflă şi în iaurt.

Mulţimea copiilor e averea omului.

Sătulul nu crede flămândului.

Dar din dar se face raiul.

Incetul cu încetul se face oţetul.

Cu răbdarea treci marea.

Mielul blând suge la două oi.

Calul bun se vinde din grajd.

Vrabia mălaiu visează.

Glume

Moaşte

— Există cumva antichităţi în satul vostru?

— Afară de nevasta primarului nu mai ştiu nimic.

Ghinion

Vasilescu merge pe stradă foarte îngrijorat.

— Doamne, ce mutră ai! Ce s'a întâmplat? — îl întreabă un prieten.

— Ce să fie dragă, azi noapte s'a făcut o spargere la biroul meu.

— Şi s'a furat mult?

— Dacă ar fi numai atât!...

Dar îi spusesem nevestii că sunt la birou şi am de lucru toată noaptea, şi acum...

Econoamă

— Soţul. — Draga mea, eşti sigură că n'ai uitat să mai cumperi ceva?

— Soţia. — Nu, dar de ce mă întrebi?

— Soţul. — Pentrucă mai mi-a rămas douăzeci de lei în portofel.

GHICITORI

Ce-i mai dulce şi mai dulce
Şi nu poate să se 'mbuce
Dar din el gustă tot omul
Şi argatul ca şi Domnul.

(Somnul)

Strugur, nu-s, nici piatră nu-s
Insă cad din nori de sus
Flori multe prăpădesc
Şi la căldură mă topesc.

(Grindina)

Neaţă camuflat

Unde-e Neaţă, camarazi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Nistrule, Nistrule, tare mi-era dor de tine, că eşti ca şi Oltul şi Călmăţuiu, apă românească.

— Pământul Basarabiei! Pământ scump, din trupul ţării noastre.

— Bine ai venit între noi basarabenii, frate Neaţă, la sărbătoarea asta a Unirii.

— Şi acum să ne înfruptăm dintr'o mămăligă românească. Şi să-i mai ferească sfântul vreodată să râvnească cioloveeii la mămăliga noastră!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

SÂMBĂTĂ 27 IANUARIE împlinindu-se douăzeci şi cinci de ani dela unirea Basarabiei cu Patria Mamă, s'au făcut slujbe religioase în toate bisericile din ţară, iar în şcoli s'au ţinut cuvântări elevilor, arătându-li-se însemnătatea acestei zile.

In Capitală, la slujba religioasă dela Patriarhie a luat parte şi Maiestatea Sa Regele Mihai I.

La serbările dela Chişinău a fost D-l Mareşal Antonescu, însoţit de prim-ministru, Profesor Mihail Antonescu şi alţi membri ai Guvernului, numeroşi fruntaşi ai vieţei basarabene, precum şi autorităţile locale.

După slujba religioasă dela Catedrală, s'au rostit diferite cuvântări, arătând marea însemnătate a unirii Basarabiei de acum un sfert de veac.

OFIŢERII ŞI SUBOFIŢERII din zona interioară au donat solda pe o zi pentru construirea Palatului Invalizilor, strângându-se astfel aproape douăzeci şi două de milioane şi jumătate de lei, care au şi fost depuse la Eforia Ostăşească.

PE ZIUA DE 20 MARTIE s'au făcut înaintări în armată; cu acest prilej d-l General de Divizie Dobre Gheorghe, ministrul înzestrării armatei şi al producţiei de războiu, a fost înălţat la gradul de General de Corp de armată.

DE PESTE HOTARE

O NOUĂ DOVADĂ că anglo-americanii se dezinteresează de Europa, o fac declaraţiile fostului ministru american la Moscova Iosif Davies, apărute în revista „Life", prin care el spune că Finlanda, Statele Baltice ş Basarabia trebue să facă parte din Rusia sovietică, iar strâmtoarea Dardanele şi o parte din Marea Mediterană să fie sub influenţa bolşevică.

PE FRONTUL DIN AFRICA DE NORD germanii au încercat un nou car de luptă numit „Tigre", care a dat rezultate foarte bune. Carul blindat merge peste mine, fără a suferi stricăciuni.

D-L CARMONA a împlinit cincisprezece ani de când a fost ales preşedinte al republicei Portugaliei, rămânând şi azi în acest însemnat post de conducere.

LA 28 MARTIE 1943, s'au împlinit patru ani de când Spania a fost eliberată de stăpânirea bolşevică.

AVIAŢIA ITALIANĂ a sărbătorit, în ziua de 28 Martie, douăzeci de ani de când Ducele Musolini a organizat-o pe baze sănătoase, care a condus-o la victorie.

Cu acest prilej Ducele a inspectat mai multe unităţi aviatice.

ARMATA ITALIANĂ a pierdut douăzeci şi unu de generali în lupta pe care o duce în contra bolşevicilor şi anglo-saxonilor.

PATRU MII DE FRANCEZI au fost omorîţi de avioanele de bombardament engleze şi americane, iar peste şapte mii au fost răniţi, în timp de un an şi jumătate.

Iată cum au ajutat englezii pe foştii lor camarazi de arme.

ASUPRA CĂPITANULUI sovietic Sventakin, făcut prizonier la 21 Martie 1943, s'a găsit un ordin secret, prin care se spune că ofiţerii bolşevici nu trebue să mai meargă în linia întâia, ceea ce însemnează că armata bolşevică a pierdut foarte mulţi ofiţeri.

ZIARELE GERMANE, italiene, franceze, elveţiene şi din multe alte ţări europene s'au ocupat de România, cu prilejul împlinirii a 25 ani dela alipirea Basarabiei la Patria Mamă.

Astfel ziarul italian „Giornale D'Italia", subliniind aniversarea pe care o sărbătoreşte astăzi suflarea românească, scrie:

„Este acesta un eveniment care depăşeşte patriotismul şi interesele României, pentru a se înălţa la valoarea de simbol, deoarece Basarabia a reprezentat în istoria europeană stăvilarul extrem al civilizaţiei latine şi creştine împotriva barbariei stepei, după cum o dovedesc întâmplările din primii ani ai secolului trecut".

Articolul se încheie astfel:

„In sărbătorirea celei de a 25-a aniversări a unirii Basarabiei cu România, sunt nenumărate elemente morale, ideale şi politice care privesc nu numai România. Iată de ce noi suntem astăzi atât de aproape de prietenii şi aliaţii noştri în momentul acestei aniversări, aniversare şi amintire care niciodată nu va fi în deajuns de subliniată".

Iar ziarul „La Tribuna", amintind şi ea sbuciumata istorie a provinciei moldovene, de acum un secol şi jumătate şi până astăzi, spune că Basarabia este „pământ al Europei, care trebue să fie apărat de întreaga Europă împotriva unui duşman comun".

Mai departe, ziarul scrie:

„Italia se asociază din toată inima la solemnităţile patriotice cu care se sărbătoreşte astăzi în România aniversarea a 25 ani dela unirea Basarabiei.

Valoarea soldatului român, care şi în războiul acesta a scris pagini de foarte mare glorie, asigură patriei sale siguranţa fruntariilor. Dar şi Europa, în propriul ei interes, trebue să garanteze aceste graniţe".

VICE-COMISARUL sovietic al poporului a declarat corespondentului din Moscova, al ziarului „Times", că puţurile de petrol dela Maikop şi Malgobok au fost în întregime distruse de germani şi că ar fi mai uşor să se sape alte sonde decât să se repună în stare de funcţiune vechile puţuri. Lucrările ar dura foarte mult timp şi pentru ca producţiunea să poată fi reluată din plin, ar trebui canalizări şi material, precum şi personal specializat de care Rusia Sovietică duce acum mare lipsă.

Puţurile de petrol dela Maikop şi Malgobok trebuesc deci să fie considerate ca pierdute pentru producţiunea sovietică.

LUMINA a început să pătrundă în mintea ruşilor care tot mai mult caută să se scuture de jugul bolşevic.

Inceputul s'a făcut prin înfiinţarea comitetului naţionalist rusesc de sub conducerea generalului Vlasov, comandantul de până acum al unei armate sovietice, care a ajuns dela simplu soldat la acest înalt grad. Chemarea lui pentru înlăturarea bolşevismului pentru înoirea Rusiei şi pentru o pace cu Germania ar fi bine primită de poporul rusesc, silit astăzi să moară pentru cheful anglo-americanilor şi evreilor.

In mâinile germanilor se găsesc întinse teritorii ruseşti a căror populaţie poate fi câştigată pentru cauza Rusiei noui. Dacă se va isbuti aici, vor vedea bolşevicii că nu mai pot trăi nici în celelalte părţi ale Rusiei. Bolşevismul îşi va găsi astfel binecuvântatul sfârşit.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

In ultimele zile bolşevicii au atacat mai violent în sectorul dela Est şi Nord-Est de Smolensk, precum şi la Sud-Vest de Wiasma, fără a înregistra alte rezultate decât propriile pierderi suferite. Forţele germane au continuat să progreseze în sectorul Kursk.

In timpul celei de a patra bătălie din împrejurimile localităţii Staraja Rusa, bătălie care a început la 23 Februarie şi a slăbit în intensitate în ultimele zile, excepţie făcând câteva lupte locale, bolşevicii au încercat în zadar să străpungă frontul german cu 37 de divizii de infanterie şi 23 de brigăzi de grenadieri, precum şi cu numeroase formaţiuni blindate şi puternice forţe aeriene.

In cursul luptelor, care au durat circa cinci săptămâni, trupele germane au respins toate atacurile sovietice şi au provocat inamicului foarte grele pierderi. Un număr de 14 divizii sovietice şi 13 brigăzi au fost aproape decimate. Dintre acestea, patru divizii şi 10 brigăzi au suferit astfel de pierderi încât ele pot fi considerate ca fiind nimicite. Este vorba de divizia 43-a de infanterie de gardă, de diviziile Nr. 245, 250 şi 397, de asemeni din infanteria de gardă, precum şi de brigăzile de skiori Nr. 42 şi 43, ca şi de brigăzile de infanterie Nr. 45, 47, 87 şi 146.

Totdeodată 18 alte divizii sovietice şi 10 brigăzi au pierdut mare parte din efectivele lor, precum şi armamentul.

In total bolşevicii au pierdut circa 64.000 morţi şi prizonieri, în cursul zadarnicelor încercări de străpungere a frontului.

In cursul luptelor defensive dela capul de pod Cuban s'au distins din nou formaţiuni române de infanterie.

Războiul din Africa de Nord

In Tunisia, după cum era de aşteptat, Mareşalul Rommel a evacuat linia Mareth, a cărei poziţie strategică era foarte greu de menţinut în defensivă, dată fiind posibilitatea largă a atacurile inamice din flanc şi din spate, ceea ce ar fi făcut necesară o considerabilă desfăşurare de forţe din partea germano-italienilor, în faţa unui inamic superior numericeşte.

Repliindu-se ordonat şi păstrând necontenit în spate şoseaua de coastă, forţele Mareşalului Rommel au putut să se retragă spre Gabes, pe care l-au evacuat de asemenea în cursul zilei de ieri. Retragerea n'a putut fi tăiată, cu toată intervenţia forţelor navale engleze care din largul Golfului Gabes au ţinut sub tirul artileriei şoseaua de coastă, şi cu tot atacul american din regiunea Maknasi-El Guetar, care n'a reuşit străpungerea plănuită spre litoral şi tăierea şoselei de coastă.

In urma apariţiei armatei a 8-a pe frontul de luptă tunisian, Mareşalul Rommel are de făcut faţă acum unei presiuni inamice, concentrice destul de importante.

Incă de pe acum inamicul a întărit atacurile sale şi asupra regiunii nordice Bizerta-Tunis. Aci însă poziţiile ocupate de forţele Axei în regiunea muntoasă Megez El Bab—Teburba — Kairuan sunt atât de puternice şi de favorabil situate încât trupele engleze ale generalului Anderson pot fi ţinute uşor în eşec, cu toată superioritatea lor numerică.

De oarece Mareşalul Rommel a reuşit să-şi retragă forţele din linia Mareth fără pierderi simţitoare, poziţia sa strategică nu a fost cu nimic slăbită prin noua scurtare de front. De altfel nici ştirile din sursă engleză nu vorbesc decât de forţe germano-italiene de circa 8 mii oameni care s'ar mai fi aflat în linia Mareth în momentul când aceasta a căzut, ceea ce desigur constitue o cifră foarte redusă faţă de forţele de care dispune în realitate Rommel.

Lupta continuă cu înverşunare nemicşorată şi este de aşteptat ca inamicul să desfăşoare opintirea, sa maximă pentru a răsturna poziţiile germano-italiene din Tunisia.

Se pare că atacul inamic urmează dealungul coastei estice a Tunisiei, cu tendinţa de a pătrunde spre Sfax şi Susa pentru a întoarce poziţiile germano-italiene din Tunisia Centrală. Rezistenţa forţelor Axei se desfăşoară cu succes, provocând inamicului mari pierderi.

Luptele terestre se dau în acompaniamentul unor violente bătălii aeriene între aviaţiile beligerante.

De asemenea are loc în tot acest timp o bătălie navală a transporturilor în zona mediteraniană învecinată cu coasta Tunisiei, britanicii încercând să paralizeze transporturile Axei din şi spre Tunisia.

Anglo-americanii n'au reuşit prin luarea liniei Mareth să nimicească părţi din armata lui Rommel, iar încercarea scump plătită a americanilor de a cădea în spatele Marethului, prin atacul puternic dat în regiunea Maknasi, n'a reuşit să-şi atingă scopul. Ţinând în loc pe americani, germano-italienii şi-au conservat culoarul de trecere dealungul coastei golfului Gabes, astfel că evacuarea liniei Mareth şi retragerea spre Nord a decurs fără inconveniente importante.

In momentul de faţă luptele continuă cu mare violenţă atât în sectorul dela Nord de Gabes, cât şi în partea de Nord a Tunisiei.

C. 62.379. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ. — BUCUREŞTI.